

Foaia Silvică Oficială a Jud. Severin

— Aprobată de Min. Agr. și Dom. cu ord. No. 400.740 din 12 I. 1948 —

Din partea Ministerului Agr. și Domeniilor primim următoarea adresă :

Am primit cele cinci exemplare din primul număr al foii oficiale silvice a județului Severin pentru care vă mulțumim.

Urăm acestei publicații viață lungă pentru propășirea ideii forestiere și crearea unei conștiințe forestiere în acea parte a țării.

Așteptăm îmbogățirea continuă a conținutului prin aducerea de fapte noi locale care să intereseze cercurile din ce în ce mai largi.

MINISTRU,
indescifrabil

DIRECTOR,
indescifrabil

Din cauză că începând cu acest număr am preconizat o schimbare în felul de pregătirea materialului pentru foaia noastră oficială în sensul circulației pe care am trimis-o tuturor unităților din județ, zicem, din această cauză am pregătit noi materialul pentru acest număr. Pentru lunile următoare materialul ce va veni din exterior va fi pregătit după circularele expediate de noi.

Serviciul Silvic Severin

CAP. I.

In contra cui păzim pădurea

Dacă e vorba de pază, ne păzim de răufăcători și de dușmani. Să vedem deci care sunt dușmanii pădurii și atunci vom ști de cine trebuie păzită pădurea.

Cel mai mare dușman al pădurii este omul. Omul strică pădurea printr'o serie de acțiuni în contra cărora cei puși s'o apere trebuie să facă față ; astfel pădurea trebuie apărată :

- contra călcărilor de hotare.
- împotriva tăerilor neregulate și a furturilor de arbori (delicvenților).
- împotriva vitelor de pășune.
- împotriva incendiilor.

În afară de om pădurea mai poate fi atacată și de alți dușmani cum sunt :

- insectele (gândacii).
- dușmanii vegetali (ciuperci care produc făinări, cancere etc.).

Deci și aceste atacuri trebuiesc semnalate pentru a se putea lua măsurile de apărare împotriva lor.

Cum apărăm pădurea, se va vedea în numerele viitoare.

CAP. II.

Ce este și cum se face marcarea arborilor

Marcarea arborilor este lucrarea pregătită și premergătoare tăerii propriu zise, a exploataării.

După ce se hotărăște de organele silvice ce revine de tăiat — așa cum reiese din planurile de exploatare sau amenajamente — se pornește la »delimitare«, separând la fața locului partea de pădure supusă exploataării (parchet), de restul pădurii, prin deschiderea de linii, sau însemnarea unui îndestulător număr de arbori de hotar, prin facerea unor movile de pământ (cu stâlpi). Cei ce delimitează, măsoară suprafața de exploatat și îi fac planul topografic. Se face actul de punere în exploatare cu o prețuire a arborilor de tăfat, ca volum, sortimente de lemn și valoare.

Dacă recoltarea are drept obiect toți arborii de pe suprafața respectivă (tăere rasă) se poate trece, după delimitare și aprobare, la tăerea lor. Atunci însă când urmează a se exploata numai o parte din aceștia oprind în picioare cealaltă parte trebuie să-i însemnăm lămurit care sunt unii și care sunt ceilalți. Și anume însemnăm pe cei din grupa cu mai puțini arbori, pentru socoteli de economie.

Însemnarea aceasta se numește marcarea și se face prin : sgărierea scoarței arborilor numită în limbajul silvic grifarea (adică însemnarea) sau prin numerotarea cu ciocane anumite numite ciocan silvic și ciocan revolver (Göhler).

Aplicarea mărcii ciocanelor prin izbire se face de două ori, pe două cioplituri tăiate în scoarța fiecărui arbore, unul pe cioată și celălalt la oarecare înălțime (1—1,30 m.) pe trunchiul. Ciopliturile prea adânci pot constitui porți, de intrarea putregaiului de aceea ele trebuiesc făcute cu grijă mai ales dacă se aplică arborilor ce urmează a rămâne în picioare. Ciocanul cu care se marchează arborii de extras este cel rotund iar cu ciocanul patrat se marchează arborii care trebuie să rămână ca rezerve ; ciocanele trebuie să aibe inițialele administrației și să fie legalizate la grefa Tribunalului local. Pentru că marca să se imprime vizibil atât ciocanul silvic cât și cel numărător se trag pe tușiere negre sau roșii care se poartă de muncitorul care aplică marca. Aceste tușiere se fac dintr'o bucată de lemn pe care se înfășoară la un capăt postav care apoi se îmbibă cu vopsea roșie de dulgher sau cu vopsea neagră.

La marcarea numerele ce se aplică trebuie să meargă unul după altul (consecutiv). Pe lângă asta fiecărui arbore i se ia și diametrul la înălțimea pieptului (zicem la 1,30 m.).

De multe ori se ia și înălțimea arborilor după cum hotărâsc cei ce conduc lucrarea.

Operațiunea marcării se introduce într'un carnet care se numește »carnet de inventariere«. Acest carnet trebuie să fie vizat de șeful ocolului arătându-se numărul paginilor ce le are și numărul din registrul inventar unde este introdus carnetul. Cel care poartă carnetul are mare responsabilitate. În carnet nu se admit ștersături, greșelile se trag cu o liniuță astfel ca să se poată citi ceea ce se scrie. Ștersăturile se consideră falsuri iar marcările pe foi volante falsuri grave care atrag pedepse celor ce le fac. La sfârșitul lucrării se trage o linie în carnet și se încheie un proces verbal în care se scrie: »subsemnații am terminat marcarea parchetului....., ordonată de ocol (sau administrație) cu ordinul Nr..... numerotând..... arbori care au rămas în seama.....«; apoi se semnează de toți. După aceea carnetul se predă la ocol (administrație) spre verificare la fața locului și prelucrarea datelor. În carnet se înscrie numărul curent al arborelui care este acelaș cu numărul aplicat cu ciocanul numărător, apoi specia, diametrul și lungimea arborelui (nu întotdeauna).

O echipă de marcarea se compune din: un șef (brigadier sau pădurar) care înscrie datele în carnet și conduce operațiunea, un pădurar cu clupa care citește diametrii la înălțimea pieptului, un cioplitor pentru mărci și unul cu mărcile.

Pe fiecare arbore trebuie să se găsească cele două mărci: silvică și numărul; dacă nu sunt marcarea este falsă.

Operațiunea foarte importantă este măsurarea diametrelor; cine ia diametrele trebuie să fie un om mijlociu pentru că ducând clupa la înălțimea pieptului să nu treacă prea mult sau să fie cu mult sub înălțimea de 1.30 m. căci tablele după care lucrăm sunt făcute numai față de această înălțime. Clupa trebuie să aibă brațele solide să nu se crăcănească când se strânge pe arbore; cel ce ia diametrul stă întotdeauna de către deal, când se lucrează la deal sau la munte: la câmpie este indiferent. Diametrul se ia din doi în doi cm. adică numai cifrele pereche dacă administrația nu cere altfel.

Cu altă ocazie se va descrie cum se ia înălțimea arborelui și cum se prelucrează datele dintr'un carnet atât cât este necesar să știe un pădurar și brigadier.

CAP. III.

Câte feluri de regenerări cunoaștem

Se vorbește despre o regenerare a pădurii atunci când o pădure ia naștere dintr'o pădure precedentă și pe acelaș loc. Dacă însă este vorba de întemeierea unei păduri pe un loc lipsit mai înainte de pădure sau de înlocuirea unei păduri prin alta deosebită ca neam atunci avem o împădurire.

Regenerarea poate fi naturală și artificială. Cea naturală este aceea pe care o urmează firea fără înrăurirea omului cu singura condiție ca omul să n'o distrugă prin pășunat sau foc, Cea artificială presupune amestecul mai mult sau mai puțin adânc al omului.

Regenerarea pe cale naturală are loc prin însămânțare și prin lăstărire.

Însămânțarea presupune în primul rând existența unor arbori purtători de semințe numiți »seminceri« în măsură să însămânțeze un loc dat cu sămânță bună și cantitate îndestulătoare. Pe de altă parte se cere ca sămânța căzută din arborii semincieri să aștepte potrivite împrejurări de încolțire, de naștere a unor pueți și de potrivită dezvoltare în primii lor ani. Aici omul poate ajuta; specialistul poate face ca arborii să fructifice și des și abudent, poate crea condițiile cele mai bune pentru încolțirea și dezvoltarea plantelor. Cum, asta vom vedea în numerele viitoare.

În ceea ce privește regenerarea prin lăstărire grija cultivatorului este mai mică dacă bineînțeles avem de-aface cu specii care lăstăresc și împrejurările staționale sunt prielnice. Ea trebuie să se îndrepte mai ales asupra alegerii arborilor de lăstărit cu înlăturarea dela lăstărire a celor nedoriiți. Țelul acesta poate fi atins prin tăerea mai din vreme a acestora din urmă pentru ca între timp și până la tăerea de regenerare cioatele lor să fie uscate, sau cel puțin să ajungă îndestulător de obosite, căci cioatele umbrite nu lăstăresc ci lăncezesc și pier după un număr de ani.

Regenerarea pe cale artificială se face prin semănături și plantații sau sădiri.

CAP. III.

Când fructifică esențele din pădurile noastre

Pentru ca să fructifice adică să producă sămânța, arborii trebuie să aibe o anumită vârstă numită »Vârsta maturității arborilor«.

Iată care sunt aceste vârste ale maturității la esențele pădurilor noastre:

- salcâmul 5—10 ani,
- mesteacănul, aninul, laricele, pinul 10—12 ani,
- carpenul, teiul, paltinul, frasinul 20-30 ani,
- molidul, ulmul 30—40 ani,
- stejarul pedunculat, fagul, bradul 40—50 ani,
- gorunul, pinul cembra 50—60 ani,

Toate aceste vârste sunt considerate pentru cazul când arborii respectivi sunt în stare izolată. Dacă ei sunt în masiv strâns vârsta maturității este în general cu 10—20 ani mai înaintată.

Cu toții știm că arborii noștri nu fructifică în fiecare an, e bine deci să știm și frecvența anilor de sămânță adică la câți ani odată fiecare specie ne dă rod bogat de sămânță:

— aproape în fiecare an fructifică: plopii, sălciiile, ulmul, salcâmul, teiul, uneori bradul și pinii;

- la 2—3 ani odată: pinii, molidul, bradul, carpinul, jugastrul, frasinul, nucul, castanul bun,
- la 3—4 ani odată: laricele, paltinul,
- la 4—6 ani odată: gorunul, fagul,
- la 6—19 ani odată: stejarul pedunculat, gârnița, cerul, pinus cembra.

În fiecare an însă, în cuprinsul unei regiuni forestiere se pot găsi arbori cu fructificația redusă numită »stropitură« suficientă pentru acoperirea nevoilor pepinierelor.

Speciile cu sămânța ușoară fructifică mai des decât cele cu semințe mari și grele. La stejari, anii cu multă ghindă coincid adesea cu anii cu bogată recoltă în struguri.

CAP. III.

Când se coace sămânța arborilor foioși

Iată care sunt lunile în care se coc semințele foioaselor din pădurile noastre :

— In luna Mai : plopul, salcia albă, ulm, salcia căprească, răchita.

— In luna Iunie : cireșul, dudul.

— In luna August : mesteacănul, cătina roșie.

— In luna Septembrie : castanul porcesc, alunul, păducelul, frasinul, nucul, lemnul cănesc, salba moale, caprifoiul, stejarul, gorunul, gârnița, tufa răioasă, socul, teiul.

— In luna Octombrie : aninul negru, platinul, arțarul, cenușarul, aninul alb, castanul bun, cornul, sângerul, fagul, salcâmul, platanul, sorbul, scorușul.

— In toamna anului al 2-lea cerul.

CAP. III.

Când se coace sămânța arborilor rășinoși

— In luna Septembrie : bradul, tisa.

— In luna Octombrie : duglasul, laricele, molidul.

— In toamna anului al 2-lea : cembra, pinul silvestru, pinul austriac, pinul strob, jneapănul, enuperul.

CAP. III.

In numărul precedent al foi am expus câteva noțiuni despre cantitatea de sămânță necesară la o anumită suprafață de pepinieră ; în viitor vom continua cu prelucrarea și dezvoltarea și altor învățăminte despre pepiniere.

Ne oprim acum la :

a) *Scosul pueților* din pepinieră. Este o lucrare foarte gingașe și cere multă atenție din partea celui ce lucrează, Pueții se scot atunci când se și plantează ; adică dacă plantația se hotărăște toamna sau primăvara tot atunci se organizează scoaterea din pepinieră. Atenția trebuie concentrată în aceea că rădăcina să nu sufere nici o vătămare mai ales rășinoasele sunt cele mai sensibile. Tehnica scosului este următoarea : se sapă un șanțuleț în fața primului rând din tarla (sau strat) adânc de o casma ; apoi cu hârlețul înfipt între rânduri se apleacă rândul de pueți înspre șanț, alți lucrători culeg pueții aplecați în șanț cu mâinile sau cu furci de fier (dar asta numai la foioase) și îi scutură ușor de pământ. Imediat urmează alți lucrători care sortează pueții și îi leagă cu răchite în pachete de câte 100 buc. de obicei. Pueții legați se pun «la șanț» de unde se transportă numai când se plantează. Șanțul trebuie să fie instalat

în loc răcoros și umbros iar dacă pueții trebuie să stea mai mult la șanț, se acoperă cu pae sau se formează o adevărată »ghețarie« pentru păstrarea pueților — cum, asta vom arăta cu altă ocazie.

In privința muncii, de reținut că o echipă lucrează cu hârlețe la dislocarea pueților ; altă echipă lucrează la scosul și scuturare iar a treia la sortat și legat. In mediu se socotește că un lucrător scoate până la 1.500 pueți zilnic, sau minimum 1.000. Cu ocazia scoaterii, la pueții foioși, aceștia se recepează, adică se taie tulpina la 20—25 cm. dela partea numită colet (locul de despărțire a tulpinei de rădăcină) și se mai toaletează rădăcina în felul cum indică cel ce conduce lucrarea (inginerul silvic). Pueții de frasin nu se recepează (de regulă nu se recepează plantele cu mugurii opuși). Rășinoasele nu se recepează și nici rădăcinele nu se toaletează.

b) *Rezistența pueților neocrotiți*. Spuneam cum se ocrotesc pueții care se scot (la șanț). Cel ce lucrează trebuie să știe că :

— pe timp de soare rezistența plantelor scoase din pepinieră este foarte mică.

— Pueții mai dezvoltati sunt mai rezistenți.

— Rășinoasele sunt foarte puțin rezistente, și mai ales molidul care dacă stă 5 minute în soare sau vânt se pierde în proporție de 25—30% iar după 30 minute la soare și vânt toți pueții se usucă aproape total. Pueții de Larix sunt mai rezistenți.

— Cu cât s'a procedat mai neglijent cu ocazia scoaterii, cu atât le trebuie pueților mai mult timp ca să înfunzească (bineînțeles dacă plantația este bine făcută).

Ocrotirea bună se face cum am expus sub punctul a. de mai sus ; cea mai bună ocrotire în »ghețării«.

c) *Transportul pueților*. La transport se iau măsuri speciale în scopul ocrotirii. Cea mai importantă este împachetarea. Aceasta se face în lăzi cu aerisire bună și pueții cu mușchi ud la rădăcini. In ladă se așează un singur rând de pueți. Lăzile sunt dimensionate pentru un anumit număr de pueți. Se mai practică împachetarea în saci, adică, se pun 1.000 pueți cu rădăcinile cap la cap, se acoperă cu mușchi ud apoi se învelesc în pânză de saci care îi strânge ca un brâu lat ce se coase în așa fel ca tulpinele stau în aer (afară din sac).

d) Să vorbim acum despre *repicarea* pueților. Repicarea sau răsădirea în pepinieră se face cu scopul ca pueții să se desvolte mai bine. Mai ales rășinoasele de un an se repică pe când foioasele se repică numai când dorim să se desvolte în talie mai mare. Pentru repicare, pământul trebuie bine lucrat și gunoit ca și pentru semănătură. Cea mai bună și ușoară este repicarea cu »scândura de repicat« și cu plantatorul. Inginerii silvici vă vor arăta cum este aceasta și cum se folosește iar practicienii o știu. Un om poate repica ușor 1.200—1.500 pueți la zi, de rășinoase. Pueții care se repică sunt purtați în găleți cu mocirlă de bălegar iar repicatul făcut se stropește cu apă bine.

e) In fine, plantarea, adică crearea viitoarei păduri. Terenul (fostul parchet) trebuie să fie curățat de crăci care se așează în rânduri paralele la 30—40 m. un rând de altul. Pueții se așează într'o vale aproape de locul de plantat,

la șanț. De aici se poartă în găleți cu morcirlă sau saci uzi până la groapă. Gropile se fac largi (cât roata de car) și nu e nevoie ca pământul să fie scos afară ci numai bine săpat iar în mijlocul acestei săpături se face o groapă adâncă ca puețul să intre până la colet iar rădăcinile să nu se mototolească în groapă. Când se așează în groapă, se ține cu mâna stângă iar cu dreapta se trage pământ la rădăcină mișcând încet puețul ca pământul mărunț să intre între rădăcini; între timp se apasă de jur împrejur cu podul palmei. Tot așa până ce pământul acoperă coletul puețului (cam cu 2 degete peste colet).

Puețul plantat trebuie să stea bine înfipt astfel ca tras normal să nu poată fi scos din groapă. Altfel nu e bine. Deasupra se presară țărână fină și se formează un fel de gură de pâlnie din pământul săpat ca să se strângă apa. Se socotește că un om poate planta până la 200 pueți pe zi. Organizarea: o echipă face gropi, alta plantează și câțiva copii cară pueții iar unul grijește de număratoarea dela șanț. Pentru ocrotire se respectă cele spuse la scosul din gepinieră.

La plantare se pun observatori și îndrumători pentru fiecare 30 plantatori căci o lucrare rău făcută e ca și cum nu s'a făcut. Cine face o plantație își face cel mai mareț monument — monument viu.

Ing. FILIPOVICI

CAP. VII.

În urma ordinului primit la Serviciul Silvic al Județului dela Minist. Agriculturii și Domeniilor, anunțăm pe această cale întreg personalul nostru că pășunatul în păduri este interzis.

Pentru alt fel de pășune — afară de pădure — toți cei interesați se vor adresa organelor agricole (ocol agricol, camera de agricultură).

CAP. IX.

Primim din partea Asociației Generale a Corpului Silvic Inferior din România, următoarea adresă:

Către

Brigadierii Silvici și Pădurarii din întreaga țară.

În conformitate cu mandatul acordat de Adunarea Generală ordinară din 7—8 Septembrie 1947, cu sumele strânse din reținerile făcute din salariile pe Noembrie 1947, (câte 300 lei de brig. și lei 200 de păd.) am cumpărat un imobil pentru sediu și cămin, în București, pe str. **Mitropolitul Andrei Șaguna Nr. 9.**

Acest imobil se compune din două apartamente (12 încăperi: camere și anexe), cu prețul de lei 900.000. În prezent, administrația organizației noastre se și află instalată în sediul propriu și, conform mandatului adunării generale, trebuie ca în 3-4 camere să instalăm căminul, în care să-și găsească adăpost gratuit toți colegii brig. și pădurari care vin din provincie în interes de serviciu sau personal.

Dar cum nu putem instala căminul (e vorba de paturi, saltele, albituri, pături, etc.), din lipsă de fonduri, s'a hotărât ca **din salariile pe luna Februarie a. c., să se rețină cotizațiile pe anul 1948: câte 200 lei de brig. și 100 de pădurar.**

În felul acesta, pe lângă sanatoriul dela Amara care este în întregime pus în folosință și la dispoziția membrilor, colegii brigadieri și pădurari au o casă proprie, achiziționată cu puținul strâns dela fiecare și noi, comitetul de direcție, îi rugăm ca oricând nevoile îi fac să treacă prin București, să poftască la căminul lor.

Spre orientare, adăugăm că sediul nostru se află în plin centru, lângă Parlament și se poate veni ușor cu tramvaiul 15 dela Gara de Nord, cu 20 dela Gara Filaret și cu 7 dela Obor.

În credința că și prin acest mod suntem în folosul colegilor, suntem pe linia de ridicare a prestigiului întregului nostru corp, vă salutăm cu toată stima colegială.

Președinte.

FLOREA CĂRUNTU

Secretar,

TRAIAN IONESCU

Membrii: pr. I. Dumitruț, Gh. Ștefănescu

Colțul concursului

Se așteaptă rezultatele la concursul publicat în numărul precedent al foii.

Din partea Asociației Generale a Corpului Silvic Inferior din România primim spre difuzare următoarea:

INSTIINȚARE

Se aduce la cunoștința tuturor brigadierilor silvici și pădurarilor următoarele:

1. Începând dela 30 Martie 1948, pot găsi găzduire în Căminul Asociației, în mod gratuit, atât ei cât și membrii lor de familie, în limita celor opt paturi, când vin în București, fie în interes de serviciu, fie în interes personal.

2. Brigadierii silvici și pădurarii, bolnavi de reumatism, sunt rugați a ne cere în scris până la 30 Aprilie a. c., să le rezervăm camere în sanatoriul din Amara, pentru sezonul viitor.

Perioadele de timp pentru băi la Amara, sunt împărțite astfel: 20 Iunie—10 Iulie, 10 Iulie—30 Iulie, 30 Iulie—20 August și 20 August—10 Septembrie.

În scrisor se va arăta pe ce perioadă de timp cer rezervarea camerilor.

3. Pentru folosința camerilor la Amara, cei interesați trebuie să-și aducă: perne, cearșafe și pături de învelit.

4. Brigadierii silvici și pădurarii — membrii ai Asociației noastre — primesc camere la Amara în mod gratuit.

5. În limita numărului de camere ce vor rămâne libere, pot fi găzduiți la Amara și ceilalți membri ai corpului silvic, în schimbul unor taxe de întreținere reduse, în raport cu tarifele ce se vor fixa.

Comitetul de direcție